

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. J. B.,** zast. JUDr. Markem Hastíkem, advokátem se sídlem Všetičkova 615/5, Brno, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Moravské náměstí 1/1, Brno, ve věci ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, č. j. 30 A 201/2017 - 137,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla výrokem I. podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba ve věci ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného a výroky II. a III. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, že žalobce právo na náhradu nemá a žalovanému se náhrada nepřiznává.

[2] Stěžovatel se domáhal odstranění dvou záznamů provedených žalovaným do katastru nemovitostí. Záznamem pod X (dále jen „záznam I.“), který byl proveden na základě usnesení Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004 - 554, jímž byla schválena dohoda dědiců po zůstaviteli Ing. M. B. (otci stěžovatele), bylo ve prospěch stěžovatele zapsáno vlastnické právo k bytové jednotce č. X v budově č. X, postavené na pozemcích parc. č. X, v katastrálním území X, zapsané na listu vlastnictví č. X, a k ideálnímu podílu X k budově č. p. X a pozemkům parc. č. X, vše v katastrálním území X, zapsaných na listech vlastnictví č. X (dále jen „byt a spoluvlastnický podíl k pěti pozemkům“). Záznamem pod sp. zn. X (dále jen „záznam II.“), který byl proveden na základě usnesení Městského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2013, č. j. 60 D 820/2012 - 111, jímž

byla schválena dohoda dědiců po zůstavitelce V. B. (matce stěžovatele), bylo ve prospěch stěžovatele zapsáno vlastnické právo k ideálnímu podílu X k pozemku parc. č. X, v katastrálním území X, zapsaného na listu vlastnictví č. X (dále jen „spoluvlastnický podíl k šestému pozemku“). Vše shora uvedené je vedeno Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrálním pracovištěm Brno-město, pro obec Brno. Záznamem I. tedy bylo zapsáno vlastnické právo stěžovatele k bytu a spoluvlastnickému podílu k pěti pozemkům (tj. bez pozemku parc. č. X); spoluvlastnický podíl k šestému pozemku byl ve prospěch stěžovatele zapsán záznamem II.

[3] Nezákonnost zásahu shledal stěžovatel v tom, že záznamy I. a II. nenavazují na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí, což odporuje § 8 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zápisech“). Záznam I. žalovaný provedl i přesto, že odporoval § 20 odst. 2 zákona č. 20/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“). Absence spoluvlastnického podílu k šestému pozemku je též zřejmou nesprávností předložené listiny, kterou je žalovaný povinen zjistit (§ 8 odst. 1 zákona o zápisech). Nadto žalovaný záznam provedl navzdory tomu, že dne 12. 6. 2017 byla odložena vykonatelnost usnesení č. j. 58 D 211/2004 - 554, o čemž byl žalovaný vyrozuměn dne 26. 6. 2017. Záznamu II. bránila poznámka předběžného opatření a probíhající vkladové řízení X.

[4] Zásah do svých práv spatřoval stěžovatel v tom, že se jeho právní postavení stalo nejistým. Záznamy I. a II. mu brání nakládat s bytem jako skutečnému vlastníkovi. V potenciálním sporu o určení vlastnického práva (např. se svou sestrou Ing. H. V. by mohl být neúspěšný.

[5] Krajským soudem byl zjištěn následující skutkový stav. Po smrti otce dne 12. 3. 2004 darovala matka byt (včetně spoluvlastnických podílů ke všem pozemkům) sestře stěžovatele, která podala dne 16. 7. 2004 návrh na vklad vlastnického práva, čímž bylo zahájeno řízení vedené žalovaným pod X. Městským soudem v Brně (dále jen „městský soud“) bylo následně na základě žaloby stěžovatele určeno, že ke dni smrti otce byl byt a spoluvlastnický podíl k pěti pozemkům součástí společného jmění manželů rodičů; spoluvlastnický podíl k šestému pozemku (tj. pozemku parc. č. X) nebyl do výroku rozhodnutí zahrnut (rozsudek ze dne 27. 5. 2010, č. j. 49 C 120/2009 - 58). Dne 22. 8. 2012 zemřela matka. Byt a spoluvlastnický podíl k pěti pozemkům stěžovatel zdědil v dědickém řízení po otci (usnesení městského soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 58 D 211/2004 - 554), spoluvlastnický podíl k šestému pozemek zdědil v dědickém řízení po matce (usnesení městského soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 60 D 820/2012 - 111). Dne 23. 9. 2013 byly změny týkající se přechodu vlastnického práva ohlášeny žalovanému.

[6] Dne 20. 12. 2016 bylo městským soudem určeno, že spoluvlastnický podíl k šestému pozemku byl ke dni smrti otce součástí společného jmění manželů rodičů (rozsudek č. j. 14 C 118/2013 - 125). Na základě tohoto rozsudku bylo dne 20. 2. 2017 zahájeno vkladové řízení X. Vkladové řízení vedené pod X bylo skončeno dne 11. 4. 2017. Záznam I. žalovaný provedl dne 27. 6. 2017 a záznam II. provedl dne 28. 6. 2017. Vkladové řízení vedené pod X bylo skončeno dne 14. 8. 2017 tak, že žalovaný návrh na vklad zamítl, jelikož rozhodnutí není pro stěžovatele jako aktuálně zapsaného vlastníka závazné. Dne 12.

6. 2017 byla městským soudem odložena vykonatelnost usnesení č. j. 58 D 211/2004 - 554 (usnesení č. j. 104 C 145/2016 -125), o čemž byl žalovaný vyrozuměn dne 26. 6. 2017.

[7] Zásahová žaloba je přípustná (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Důvodná je podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65) tehdy, je-li kumulativně splněno pět podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že postup žalovaného nemohl stěžovatele přímo zkrátit na jeho právech. Záznamy I. a II. bylo do katastru nemovitostí zapsáno vlastnické právo stěžovatele k bytu a spoluvlastnickému podílu ke všem šesti pozemkům (tj. včetně pozemku parc. č. X). O takový zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí stěžovatel usiluje.

[9] K námitce, že vlastnické právo bylo zapsáno na základě nesprávných listin, krajský soud uvedl, že vlastnické právo bylo zapsáno na základě usnesení, jímž byly schváleny dědické dohody v dědickém řízení po otci a matce, přičemž určení neplatnosti dohody dědiců o vypořádání dědictví pravomocně schválené usnesením soudu se nelze dovolat (odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 21 Cdo 305/2008 a na rozsudek městského soudu ze dne 21. 9. 2014, č. j. 93 C 6/2014 - 133, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na zrušení dohody dědiců). Stěžovatel nemusí mít obavy, že by výkon vlastnického práva měl být některými z ostatních dědiců rušen. Na základě záznamů I. a II. vlastnické právo k bytu (včetně spoluvlastnických podílů ke všem pozemkům) splynulo v jednoho vlastníka.

[10] Nad rámec rozhodovacích důvodů krajský soud uvedl, že žalovaný provedl záznamy I. a II. poté, co zjistil, že předložené listiny navazují na dosavadní zápisy. Ke dni jejich provedení bylo vlastnické právo k bytu a spoluvlastnickým podílům k pěti pozemkům zapsáno ve společném jmění manželů rodičů a vlastnické právo ke spoluvlastnickému podílu k šestému pozemku bylo zapsáno ve prospěch matky. Žalovaný není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost předložených listin, tedy ani jejich soulad s § 20 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů. Žalovaný pochybil tím, že dne 27. 6. 2017 provedl záznam I. navzdory tomu, že dne 12. 6. 2017 byla odložena vykonatelnost usnesení č. j. 58 D 211/2004 - 554 , o čemž byl dne 26. 6. 2017 vyrozuměn.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti a replika stěžovatele

[11] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhl jeho zrušení.

[12] Podmínky § 82 s. ř. s. vymezují okruh procesně legitimovaných osob a nelze jimi zužovat obecně danou věcnou legitimaci. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel není aktivně legitimován, neboť nebyl přímo zkrácen na svých právech, věc nesprávně právně posoudil. Závěry rozsudku č. j. 2 Aps 1/2005 - 65 byly překonány usnesením rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008 - 98.

[13] Krajský soud se nezabýval otázkou nezákonnosti postupu žalovaného. Postup žalovaného je nezákonný, neboť záznamy I. a II. byly v rozporu s § 8 odst. 1 zákona o zápisech provedeny na základě listin, které nenavazují na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí. Záznamu I. bránil § 20 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů. Při zápisu vlastnického práva k bytu musí totiž žalovaný zkoumat předchozí zápisy spoluvlastnického podílu k pozemkům. Absence spoluvlastnického podílu k šestému pozemku je též zřejmou nesprávností předložené listiny, kterou je žalovaný povinen zjistit (§ 8 odst. 1 zákona o zápisech). Odkazuje na pokyn Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2013, č. j. ČÚZK-25637/2013-22. Nadto žalovaný záznam provedl navzdory tomu, že byla odložena vykonatelnost usnesení č. j. 58 D 211/2004 - 554. Záznamu II. bránily tři zapsané poznámky: i) předběžné opatření z roku 2004 znemožňující změnu vlastnictví ke spoluvlastnickému podílu k šestému pozemku do rozhodnutí soudu, ii) probíhající soudní řízení, které skončilo dne 20. 12. 2016 rozhodnutím o tom, že matka nebyla výlučným vlastníkem spoluvlastnického podílu k šestému pozemku a iii) probíhající vkladové řízení X.

[14] Na základě záznamů I. a II. nemohlo dojít ke splynutí vlastnického práva k bytu a spoluvlastnickým podílům na pozemcích. Provedení záznamu nemá vliv na vznik nebo zánik vlastnického práva, jeho důsledkem je pouze to, zda evidence katastru nemovitostí je či není v souladu se skutečným stavem (odkazuje na usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008 - 98). Stěžovatel se nestal vlastníkem bytu, což dokládá usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2016, č. j. 70 Co 68/2016 - 56, podle něhož na základě uzavřené dědické dohody nemůže být zapsána změna vlastnického práva k bytu a není jasné, kdo se jeho vlastníkem stane, přičemž stěžovatele za vlastníka považovat nelze.

[15] Provedením zápisu vlastnického práva žalovaným byl proto přímo dotčen na svých právech. Postup žalovaného odporuje právu na právní jistotu a právu na provedení zápisu v katastru nemovitostí tak, aby odpovídal skutečnému stavu.

[16] Krajský soud pochybil též tím, že nepřerušil řízení do doby rozhodnutí v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 35 C 13/2017, v němž je rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v řízení X. Návrh na vklad vlastnického práva v souladu s usnesením městského soudu č. j. 14 C 118/2013 - 125 bude totiž povolen a otázku nezákonného provedení záznamů I. a II. bude nutné znovu posoudit.

[17] Otázka, zda bude výkon vlastnického práva některou z ostatních dědiček rušen, není pro posuzovaný případ relevantní. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že dohoda dědiců nemůže být za žádných okolností zrušena. V dědickém řízení po otci bylo zahájeno řízení o obnově (vedené městským soudem pod sp. zn. 104 C 145/2016).

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že všechny podmínky pro zápis vlastnického práva záznamy I. a II. byly splněny. Žalovaný nemohl zkoumat soulad předložené listiny s § 20 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, nepřísluší mu totiž zkoumat rozhodnutí soudu po věcné stránce; nad rámec uvedl, že z evidenčního pohledu k porušení uvedeného ustanovení nedošlo. Pořadí zápisů podle § 12 odst. 2 zákona o zápisech nedopadá pouze na zápisy vkladem, nýbrž též na zápisy záznamem nebo poznámkou. Úvahy stěžovatele ohledně možnosti či nemožnosti nabytí vlastnického práva k bytu v dědických řízeních po otci a matce jsou z pohledu zápisu vlastnického práva záznamem bezpředmětné. Zkoumání návaznosti na dosavadní zápisy

v katastru nemovitostí podle § 7 a 8 zákona o zápisech je nutné chápat toliko z hlediska evidenčního s tím, že přezkum byl proveden a zákonné podmínky pro provedení záznamů I. a II. byly splněny. Poznámku předběžného opatření, kterým bylo matce uloženo, aby do rozhodnutí soudu o určení vlastnictví nenakládala se spoluvlastnickým podílem k šestému pozemku, žalovaný nemohl zohlednit, neboť to odporuje zákonu o zápisech i povaze předběžného opatření. Žalovaný se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že nedošlo k negativnímu zásahu do práv stěžovatele.

[19] V replice k vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatel nad rámec toho, co bylo obsahem jeho kasační stížnosti, uvedl, že záznamu II. bránily zápisy poznámky o předběžném opatření z roku 2004 a o žalobě na určení vlastnického práva ke spoluvlastnickému podílu k šestému pozemku, výmazy těchto zápisů a vyznačení plomby s ohledem na zahájení řízení X. Žalovaný opakuje, co již uvedl ve vyjádření k žalobě, stěžovatel proto odkazuje na své vyjádření v řízení před krajským soudem. Zdůraznil, že k porušení § 20 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů došlo. Zkoumání návaznosti na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí nelze omezovat na zjištění, kdo je aktuálně zapsaným vlastníkem. Žalovaný je povinen zkoumat návaznost na dosavadní zápisy, nikoli na dosavadní stav zápisů. Dále uznal, že námitka žalovaného ohledně relevance poznámky o předběžném opatření pro provedení záznamu II. je oprávněná. Stěžejním však je zápis o plombě a zahájeném vkladovém řízení X, který žalovaný ignoroval, byť z něj plyne, že matka spoluvlastnický podíl k šestému pozemku nevlastnila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Krajským soudem zjištěný skutkový stav (viz odstavce [5] a [6]) je mezi účastníky nesporný. Předmětem sporu je otázka, zda provedením záznamů I. a II. byl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech.

[22] Postavení žalobce jako účastníka řízení o zásahové žalobě je dáno jeho tvrzením. K tomu aby byla zásahová žaloba důvodná a žalobce tedy byl ve sporu úspěšný, musí soud v rámci věcného přezkumu dospět k závěru, že jsou naplněny všechny podmínky (definiční znaky) tvrzeného nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s.: žalobce tak musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). V rámci věcného přezkumu tedy soud zkoumá, zda žalobce byl aktivně věcně legitimován. Tento institut je nutné „*chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 - 247, č. 1773/2009 Sb. NSS). Zrcadlově soud posuzuje též to, zda byl žalovaný pasivně věcně legitimován. Shora uvedené vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek č. j. 2

Aps 1/2005 - 65; rozsudek ze dne 20. 9. 2006, č. j. 3 Aps 3/2005 - 139; rozsudek ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007 - 68 a usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Aps 6/2007 - 247). V posuzovaném případě stěžovatel spatřoval nezákonný zásah v tom, že žalovaný provedl záznamy I. a II. do katastru nemovitostí. Krajský soud proto přistoupil k věcnému přezkumu žaloby stěžovatele. Dospěl-li k závěru, že stěžovatel nesplňuje dvě prve uvedené podmínky důvodnosti žaloby (přímé zkrácení na právech), nelze jeho postupu v intencích shora uvedeného nic vytknout. Pro úplnost soud dodává, že usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008 - 98 se shora uvedeným nijak nepolemizuje.

[23] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že provedením záznamů I. a II. nebyl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech.

[24] Stěžovatel má pochybnost o existenci svého vlastnického práva k bytu, v jejímž jádru stojí skutečnost, že byt a spoluvlastnický podíl k pěti pozemkům nabyl v dědickém řízení po otci a spoluvlastnický podíl k šestému pozemku nabyl v dědickém řízení po matce. Nabytí vlastnického práva na základě těchto titulů však podle něj znemožňuje § 20 odst. 2 věta druhá zákona o vlastnictví bytů, podle něhož *přechod vlastnictví k jednotce je podmíněn přechodem spoluvlastnického podílu na pozemku*, přičemž tomuto právnímu názoru svědčí i usnesení krajského soudu ze dne 24. 6. 2016, č. j. 70 Co 68/2016 - 56, kterým byla tato otázka posuzována jako otázka předběžná. Na základě provedených záznamů I. a II. je stěžovatel v katastru nemovitostí evidován jako vlastník. Ze všech jeho právních kroků je zřejmé, že usiluje o napravení právního stavu tak, aby nebyla dána jakákoliv pochybnost o tom, že je vlastníkem bytu. Usiluje tak též o to, aby jako vlastník bytu byl zaspán v katastru nemovitostí.

[25] Brojí-li někdo proti provedení či neprovedení záznamu v katastru nemovitostí, je úlohou správního soudu poskytnout ochranu veřejnému subjektivnímu právu na to, aby soukromá práva či povinnosti vztahující se k nemovité věci byly ve veřejnoprávní evidenci zaznamenány předepsaným způsobem za splnění předepsaných podmínek (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, odstavec 28). Pokud tedy záznam není proveden předepsaným způsobem nebo je proveden tehdy, nejsou-li k němu splněny zákonné podmínky, přísluší soudu zjednat nápravu.

[26] Rozsah soudního přezkumu odvisí primárně od toho, že katastrální úřad není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost listin, na jejichž základě záznam provádí, zjišťuje pouze to, *zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru* (§ 8 odst. 1 zákona o zápisech). Proto ani v případě, kdy by se katastrální úřad domníval, že listina obsahuje nesprávné údaje, které ovšem nelze podřadit pod chyby v psaní, počtech či jiné zřejmé nesprávnosti, nemá možnost provedení zápisu záznamu odmítnout. Takové nedostatky je třeba nejprve odstranit v řízení před orgánem, který je k tomu příslušný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 60/2007 - 42). Katastrální úřad tudíž při provádění záznamu nezkoumá skutečný stav věci, neověřuje existenci vlastnického práva osoby, v jejíž prospěch jej zaznamenává. Stejně tak přezkoumává-li správní soud postup katastrálního úřadu, neposuzuje (a to ani jako otázku předběžnou), zda byl záznam vlastnického práva proveden ve prospěch osoby, která je skutečně vlastníkem. Jeho přezkum se týká zákonnosti postupu katastrálního úřadu.

[27] Pokud je tedy ve prospěch stěžovatele zapsáno v katastru nemovitostí vlastnické právo k bytu, avšak existuje pochybnost, o tom, zda je skutečně vlastníkem, přičemž o zapsání svého vlastnického práva nadále usiluje, nebylo provedením zápisů zasaženo do jeho právní sféry. Ve svém důsledku stěžovatel brojí proti tomu, že byl zápis proveden na základě nesprávných listin, nikoli proti zápisu vlastnického práva jako takového. Zápisem vlastnického práva ve prospěch stěžovatele se jeho právní postavení nestalo méně nejistým, a to ani co se týče případného soukromoprávního jednání, jehož předmětem by byt byl. Dokonce i tehdy, pokud by byly pochyby stěžovatele oprávněné a zapsaný stav by nebyl v souladu se skutečným stavem, je právní jistotě zápis vlastnického práva ku prospěchu (srov. § 980 a 984 až 986 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Obává-li se potenciálního sporu o vlastnické právo k bytu, nemůže na tom záznam v katastru nemovitostí nic změnit. Pro úplnost kasační soud dodává, že odlišná by byla situace, pokud by shledal zásah do svých práv v tom, že je zavázán k plnění povinností plynoucích z vlastnictví nemovité věci (včetně veřejnoprávních povinností), ač vlastnictví popírá.

[28] Pokud se krajský soud zabýval existencí stěžovatelova vlastnického práva k bytu, tedy skutečným stavem věci, učinil tak toliko nad rámec rozhodovacích důvodů. K tomu lze dodat, že nemožnost určení neplatnosti dohody dědiců o vypořádání dědictví pravomocně schválené usnesením soudu vydaným v řízení o dědictví (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1240/2007) není pro posouzení otázky, zda stěžovatel nabyl vlastnické právo nutně stěžejní, nemusí tak mít vliv ani na případný spor o určení vlastnického práva k bytu. Jádrem pochyb je totiž skutečnost, zda stěžovatel mohl na základě dohody dědiců o vypořádání dědictví pravomocně schválené usnesením soudu vydaným v řízení o dědictví po otci a matce nabýt vlastnické právo k bytu, tedy zda se v daném případě jedná o řádné nabývací tituly, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou platné. Stěžovateli lze zároveň přisvědčit, že pochyby o existenci jeho vlastnického práva nemohly být záznamy I. a II. zhojeny, a to již z toho důvodu, že se jimi práva jen deklarují. Navzdory tomu však závěr krajského soudu s ohledem na shora uvedené obstojí.

[29] Kasační soud přisvědčuje krajskému soudu, že zásahové žalobě nebylo možné vyhovět, jelikož nebyly naplněny podmínky přímého zkrácení na právech stěžovatele. Dalšími podmínkami (včetně nezákonnosti zásahu) se proto krajský soud nemusel pro nadbytečnost zabývat. Pokud se k nim vyjádřil, učinil tak pouze nad rámec rozhodovacích důvodů. Námitce, že krajský soud opomněl přezkoumat, zda byl zásah žalovaného zákonný, proto nelze přisvědčit. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud se nezabýval tím, zda záznamu II. bránilo vkladového řízení X, a to s ohledem na § 8 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o zápisech; pro úplnost kasační soud dodává, že z repliky stěžovatele plyne, že poznámka o předběžném opatření podle jeho názoru nemohla způsobit nezákonnost provedení záznamu II.

[30] Kasační soud nad rámec rozhodovacích důvodů přisvědčuje krajskému soudu, že žalovaný není z hlediska § 8 odst. 1 zákona o zápisech oprávněn přezkoumávat soulad s § 20 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů, neboť mu nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost předložených listin, na jejichž základě záznam do katastru nemovitostí provádí. Přisvědčuje i tomu, že žalovaný pochybil tím, že záznam I. provedl navzdory tomu, že dne 12. 6. 2017 byla odložena vykonatelnost usnesení č. j. 58 D 211/2004 - 554, o čemž byl

vyrozuměn dne 26. 6. 2017, přičemž záznam provedl až dne 27. 6. 2014 (viz odstavce 52 a 53 rozsudku krajského soudu).

[31] Námitce, že krajský soud měl přerušit řízení do doby rozhodnutí v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 35 C 13/2017, v němž je rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v řízení X, nelze vyhovět již z toho důvodu, že stěžovatel netvrdí, v čem mohl mít postup krajského soudu za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jelikož je řízení o kasační stížnosti ovládáno dispoziční zásadou a v posuzovaném případě nejsou dány důvody podle § 109 odst. 4 věty za středníkem s. ř. s., není kasační soud povinen a ani oprávněn sám možné nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovozovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu